

Emily Denson: A Holdvilág rejtélye

1.Fejezet

Egy lány dallamú halk muzsika szól. Érzem ahogy valaki megérinti az arcomat majd a homlokomtól az állam csúcsáig húzza az ujját.. Csak résnyire tudom kinyitni a szemeimet, alig látok valamit azt is homályosan. Egy lány dallamos hang szól hozzám. Rám mosolyog.

Egy álmokép amely gyorsan megszakad mikor kamion kürtre ébredek és egy fékezés közbeni nyikorgásra. Valaki már megint versenyzőnek érezte magát és a nagy legényt akarta játszani. Lassan felülök majd kiülök az ágy szélére. Emlékkép? A múltam.. Alaposan megnézem a jobb tenyeremet aminek közepén van egy két centi szúrásnyom majd végig húzom a kezemet az arcomon egészen hátra a nyakamig.

Az a baj az emberi aggyal, hogy kesze-kusza sokat tud de mégis keveset. Végtelen a tár és mégse lehet rendesen kihasználni. Bezzeg ha a memória kártyám még megvolna... Nyakamat a dörzsölgetem mert sajgott. Már megint elfeküdtem. Ez a másik idegesítő dolog az emberi létben..

Gondolat menetemet gyomorkorgás szakította félbe. Nagyot sóhajtván kellenlennül felállok és elindulok a konyha felé. Közben végignézek a hálón ami kicsit sem mondható takaros kis kuckónak. A berendezés egyszerű, van benne nagy tölgyfa franciaágy amiben aludhatok meg egy szekrény amiben a ruhákat tárolom. A falakat gyönyörű smaragd zöld tapéta díszíti, a padló pedig fahatású járólap. Igazából az egész lakásban ez a fahatású járólap van. A szobámmal szemben van a fürdő és ezektől egy folyosó vezet egyenesen a kijárat felé és attól visszább balra a konyha felé. A konyhával szemben lévő szoba teljesen üres, nem érzem úgy, hogy használni kellene vagy éppenséggel kiadni valakinek... Számomra nem éri meg azt a sok hűhót. A lakásom végében található az erkély és igazából ennyi is az egész. Nem is akarok vele foglalkozni, hogy több legyen. Legalább ez legyen egyszerű az életemben. Konyhába beérve végig nézek a bútoron. Sima egyszerű tölgyfa kinézetű rajta a munkalap pedig mahagóni fekete. A tűzhellyel szemben egyszerű két személyes asztal van, két kényelmes tölgyfa székkal.

Sokat nem tudok magamról. Hogy ki alkotott? Nem tudom. Régen kiborg voltam, aztán találok egy kovennel vagy ők találtak meg , ez is zavaros még. Szóval emberré tettek, de fogalmam sincs mi célból. Csak félinformációkra emlékszem. Illetve itt van még ez az álom.. És

egy nő.. Most egy nő beszélt hozzám. Egyre többször ismétlődnek megint ezek az álmok. Vajon ez az álom akkor történt mikor még mikrochippek voltak az agyamban, vagy miután emberré tettem? Ujjaimmal összeszorítom az ornyergemet miközben mély levegőt veszek ,hogy kiszakadjak a gondolataim közül és csináljak végre magamnak reggelit.

Épp a konyhában álltam a sütő mellett és elkezdtem összedobni egy tojásrántottát mikor valaki csöngetett az ajtón. Lekapcsoltam a sütőt, félretoltam a serpenyőt majd kellenként elindulok a bejárati ajtó felé. Mikor kinyitom, egy fiatal nőt látok állni az ajtóban. Kicsit sem zavartatva magát végig néz rajtam és keresztbe teszi a kezeit.

– Legalább most van rajtad alsónadrág. – a szavain némi csalódottság érződik. Julie, az egyik munkatársam. Hosszú göndör sötétbarna haját egy vékony gumival fogta össze, elegáns ruhát viselt, világoskék inggel amit pont annyira gombolt össze, hogy formás idomait ne rejtse el teljesen. Oldalán a pisztolyát tartotta amit elrejtett kabátjával. Biztonsági őrk vagyunk egy laborban vagy inkább úgy fogalmaznék *A Laborban*. Munkába menet mindig feljön értem valami mondván csinált indokkal. Persze tudom, hogy titokban vele figyeltetnek. Mit is mondhatnék, örülhetek, hogy hagynak élni és nem zárnak be a laborba kísérleti alannak. Ettől függetlenül azért szorosan figyelnek, hogy hogyan integrálódok be a társadalomba s miként viselkedek. Valódi ember lett belőlem vagy veszélyes vagyok és likvidálniuk kell. Legalábbis Julie ennyit mondott. De nem vagyok bolond, valójában a fal mögött amit az elmém rejt van egy másik igazság amit hiába próbálok, egyszerűen nem tudok elérni.

– Leander! Bár elnézném még a szépen kidolgozott izmos testedet és széles vállaidat de késésben vagyunk. – Szomorúan néztem vissza a reggelimre, az idő ami sose megy. Ez a biológiai óra amit említene ez hazugság. Vagy csak nekem felejtettek el varázsolni a boszorkányok. Ezen morfondírozva közben felkaptam a konyhával szemben lévő kanapén egy nadrágot meg egy fehér pólót, ajtónál megállva bakancsot húzok majd bőrdzsekit. Az ajtót behúzva magam mögött elindultam lefelé a folyosón. Nem szoktam bezárni az ajtót. Nincs semmi olyan értékes amit meg szeretnék óvni, az évtizedek alatt pedig kaptam annyi pénzt a labortól, hogy nem is kellene már dolgoznom. Nekem ez így jó. Ez a hely ahol megváltozott minden.Ott váltam emberré és ha maradok talán többet megtudhatok. És gyanítom azért se zárnak be mert szükségük van még rám. Valamiért az alanyok jobban megbíznak bennem mint az itt dolgozó kukacokban..Otthonom és életem ez a város amiben élek. Egy társasház tetején

lakom egy lakásban. Nem lakunk benne sokan, csak öt család és jó magam. Régebben ez nem is egy társasház volt, sokkal inkább egy hatalmas paplak három szinttel. Valamikor egy gazdag pasas alakította át, hogy aztán bérbe kiadhassa másoknak. Legalábbis ez az alapsztori. Valójában a Labor tette és a családok is csak felbérelt statiszták. Emberek akiket felbérelt a Labor, egy olyan gyalogok akiknek nyomait könnyen ki lehet törölni ha elszabadulna az egyik Laboros korcsuk azaz jelen esetben jómagam. Egy kis tűz vagy valami robbanás. A hírekben csak annyi lenne, hogy ennyi ember meghalt gáz szivárgás, sajnálatos körülmény aztán menne tovább az élet.

Szóval én ennek a csodálatos társasháznak a tetején lakok. Néhány perc múlva beszállunk Julie autójába és elindulunk a város széle felé amerre a labor található. A város szélén lévő földútra rákanyarodva észreveszem, hogy a vadászház kéménye füstöl. Ez csak egyet jelent. Az egyik alany kiszabadult vagy épp most égetik el az egyik hulláját.

– A picsába! – Julien felgyorsít, az autó úgy megugrik, hogy majdnem kilő alólunk. Mikor megáll a vadászház mellett dühösen vágja be az ajtót.

– Ez a nap is el van baszódva...- Julie morogva lép a házba és elindul a pince felé, be a laborba. Eközben benyúlok a házban tartott asztal alá és kiveszem az odarejtett késeimet. Nem szeretem a pisztolyt, és valójában tudok olyan gyorsan dobni mint ahogy egy lövedék száll. Hogy ezt a képességet annak köszönhetem, hogy kiborg voltam vagy valami más, sokkal rejtélyesebb oka lehet, fogalmam sincs. Ráadásul a plusz tény, hogy az öregedésem is le van lassítva emiatt pontosan nem tudják behatározni a koromat. A tudósok harminc fölé tippelik a kinézetemet, viszont közben hatvan év is eltelt az első és utolsó velem kapcsolatos feljegyzéssel a rólam szóló iratok közt aminek nagy része a másik életemről szól. Már ha azt életnek lehet nevezni.

Julie már a labor bejáratánál áll, amikor odaérek akkor nyitja ki. Elindulunk befelé. Ekkor odarohan hozzánk egy fehér köpenyes. Vörös arca és izzadt homlokához ragadt vékony szálú ezüstös haja úgy nézett ki mint aki nagy küzdelemben vett részt. Ezüstös haja becsapós mert csak harminc éves férfi volt, vékony testalkattal. Hiába a genetika is furmányos egy természet.

– Az egyik Delta lesz. Nem engedi, hogy vért vegyünk tőle. – Julien csettint egyet a nyelvével és idegesen kifújja a levegőt mint egy sárkány aki mindjárt felperzseli az előtte álló kukacot.

– Carlos. A kémény füst nem erre való te ost- Julien vállára tettem a kezemet miközben a másik kezemmel késeimet a bőr dzsekim belsejébe rejtem. Tűz lefűjva.– Carlos, ezt jelentenünk

kell majd a vezetőknek...- kezdek bele, már látom is, ahogy elkerekedik a szeme.

– Dehát Henry mondta, hogy ezt tegyem. – Belenézek a szemeibe és egy kétségbeesett fiatal gyerek szemével néz vissza rám. Kicsit sok volt a mamahotel. Nem vette észre, hogy az a sügér ki akarja tűnni. – Többet ne csináld és ne hallgass arra a féleszűre. Na mutasd merre menjünk! – Sürgetve előrébb lépek.

A delta típus az egy talált fél lény lesz emberi kinézettel. Ezek az egyedek nem ismerik eredeti szüleiket és amikor a Labor rájuk talált kis híján elpusztították a nevelő szüleiket vagy az intézetet ahova befogadták őket. Nem tudom, hogy mi okból vagy hogy hogyan maradhattak néhányan magukra de ez volt az egyik ok amiért megnyitották a Labort itt Fleurban. Ugyanis ez a kis város körülbelül tizenhét évvel ezelőtt majdnem elpusztította önmagát. Valamilyen rejtélyes körülmények között rengetegen meghaltak, ugyanakkor történt még valami érdekes. Ez a város tele lett sárkányösvényekkel, ráadásul akkor váltam emberré mikor ez bekövetkezett.. Carlos elvezetett minket az egyik szobához, ahova belépvén olyan volt mintha tornádó söpört volna végig. Egy tíz éves forma fiúcska kuporgott az egyik sarokban, fejét szorosan a lábaiba temetve. Miután belépek felveszem az egyik széket amelyik el volt borulva és leülök a közelében.

– Szia a nevem Leander. De csak szólíts Leannak. – Nem mozdult, szorosan tartotta magát, szinte vágni lehetett a feszültséget. Az ajtón bejövet láttam egy nevet rajta, ez szokatlan volt. – Phil. – Szóltam. Erre felnézett. Ki adhatta neki ezt a nevet, ugyanis az alanyoknak itt nincs nevük. Nekem is csak azért van mert a boszorkányok manifesztaációjához kellett amikor felruháztak emberi mivoltommal. Leander, azaz a nép fia.

– Phil ha megengeded, hogy vért vegyenek tőled akkor hozok neked holnap valami finomat. – közelebb húzódok és a vállára teszem a kezemet.

– Nem akarom, hogy ez az ember vegyen tőlem vért. Széjjel szurkálja a kezemet. Már nagyon fáj. – lenézek a karjára amit mutogat. És valóban teli van rengeteg elhalványuló szúrásnyommal és majd egy tucatnyi friss. Ilyen amikor balfasz valaki a munkájához.

– Jól van akkor leveszem én. - De azt nem...- kezd bele a köpönyeges kukac , csak találkozik a szűrős tekintetemmel így inkább befogja a száját. Julie csak szemet forgatva megrázza a fejét és kivonul a szobából, gondolom bejelentkezni megy ,hogy minden rendben vagy valami hasonló.. Felállítom az asztalt és még egy széket majd oda invitálom Philt aki kicsit tétovázik ugyan de

leül. Odahúzó az egyik kis kocsit amin ki vannak készítve az ampullák és a tű. Elszorítom egykicsit a kezét majd megkérem, hogy pumpálja párat. Már látom mi a gond. Nem látszik rendesen a vénája. Hát ez pech...

– Kis haver most mesélek magamról egy titkot... – Kezdek bele majd várok egy kicsit. Phil rám néz sötét-fekete kerek szemeivel. – Én valójában robot voltam. – A döbbenet következtében találomra beszúrom a tűt. Telitalálat. Szép vörös vére elkezd folyni, s miközben várom, hogy megteljen a kis ampulla majd cserélgettem további néhányra tovább mesélem. – Majd emberré tettek valami boszorkányok. De nem emlékszem szinte semmire, kivéve egy szót az pedig a nevem. -miután megtelt, kihúztam a tűt rászorítok egy kis vattát majd megveregettem a vállait. – Ügyes voltál.

-Lean.. -a hang irányába fordulva Julien állt az ajtóban. - Indulunk kellene a többi helyiséget és alanyt leellenőrizni. Visszafordulok a gyermek felé majd lenézek rá. Látom rajta ,hogy ráncolja a homlokát miközben morzsolja a szabadon lévő kezét.

- Hm.. mondjuk extra húsos pizza és piztácia fagy megfelel? - Erre felnéz rám nagy szemeivel majd gyorsan visszanéz a keze felé. Egy pillanatra láttam rajta ,hogy örül de nem meri magát beleélni. Nem bízik már a felnőttekben.

– Jó...- motyogja az orra alatt, hangjában volt valami elgondolkodtató. Lassan felállok és elindulok kifelé az ajtón, inentől kezdve a kukac is meg tudja oldani. Már épp léptem ki azt ajtón mikor Phil megszólal.

– Hát nem vetted még észre? – Bizonyára elárul értetlen arckifejezésem mert még ennyit odaszólt mielőtt a kukac becsukta volna az ajtót. – ...az energiák körülötte..

2. fejezet

Izgatottan bámultam kifelé az ablakon. Végre beérünk a kisvárosba ami oly ismerős volt mégis annyi minden változott mióta nem jártam itt. Új épületek jelentek meg, felújították a parkot elhelyeztek rajta zárt játszóteret a gyerekeknek, a régi cipős bolt helyén fodrászat nyílt. Bale büfé, gyerekként sokat jártam itt a barátaimmal. Úgy érzem folyamatosan változik minden, kivéve én mintha az élet körülöttem szánt szándékkal lelassult vagy inkább befagyott volna. Egy nagyvárosból költöztem vissza a régi otthonomba Fleurba.

– Hova is kellene mennünk? – kérdezte a taxis, mire oda se pillantva mondtam neki.

– Belinda White-hoz tartunk a Silver-road 8.-ban lakik. – A taxis majd felkiáltott örömeiben mikor meghallotta az ismerős címet. Na kezdődik.

– Ó, Belinda! Te lennél az unokája? Pont tegnap voltam nála és említette, hogy én foglak hozzávinni. Az a vén boszorkány. – A nagymamám szerette az itteni közösség, ha az orvosok nem tudtak mit kezdeni a betegek mindig őhöz mentek segítséget kérni. A boszorkány körökben híres gyógyító és látó volt. Szinte minden látomása valóra vált. Kivéve ami rólam szólt...

Pár utcával arrébb kiértünk a kertvárosba, annak is a legszélén. A hármaskereszteződés középpontjában végre feltűnik az ismerős ház aminek a levendula bokrai lila színben pompáznak.

Kifizetem meg elköszönök a taxistól aki üdvözetét küldi nagymamámnak. Lassan visszafordulok a rusztikus hangulatú hatalmas tornáccal rendelkező ház felé, mély levegőt veszek és magamba szívom a levendula nyugtató illatát. Felhúrom a gurulós bőröndöm fogantyúját majd elindulok befelé közben pillangók hadai röpködnek körülöttem. Még fel se léptem a ház lépcsőjén mikor kinyílt az ajtó.

– Ilyen hosszú idő után is megismeresz? – végig simítom, a gyönyörűen kifaragott fa oszlopot amibe boszorkány jeleket véstek. Szinte érzem, hogy a ház örül nekem.

Belépek az ajtón és rögtön jobbra van a nappali, nagy meglepetésemre rengeteg szempár szegeződik rám, a túloldalán pedig ott áll a nagymamám háttal nekem. Hosszú fehér haját kontyba kötötte amit számtalan fonat díszít. Épp egy tábla előtt áll és a fiatal gyermekeknek magyaráz valamit. – Értitek? – mikor nem válaszolnak a kis boszik megfordul és egyenesen rám

néz világosszürke szemeivel. – Istennőnek hála, végre visszatértél! – ránéz tanítványaira majd így szól.

– Drága gyermekeim! Ő Joluna akiről beszéltem. Fogadjátok szeretettel. – A kicsik akkora szemekkel bámultak rám mint valami kirakati bábura. Mielőtt szikrát kaphattak volna a kérdés záporok Belinda, a nagymamám összecsapta a tenyereit majd csettintett egyet és mindenki előtt ott termett egy-egy lap.

– Ez a házi feladat. Egy hetet kaptok rá, hogy megtaláljátok a hozzátok illő ásványt. A lapon adtam némi instrukciót de ha valaki ettől eltérően találja meg úgy is jó. – El is felejtettem egy hét múlva lesz a Szentkő avatás. Ez egy fontos esemény minden boszorkány számára. Ezek az ásványok hordozzák mindazt amik mi vagyunk. Erőnket, életünket, titkainkat. Van aki ezekkel a kövekkel tudja feltárni az elmúlt életeiből szerzett tudást. Ezek a kövek élők, önálló gondolkodásuk van. A legegyszerűbben úgy tudnám elmondani, hogy olyanok mintha egy amulett és familiáris keverékei lennének. Megmarkolom a sajátomat ami egy szivárványholdkő, érzem ahogy lüktet az energiája a kezemben. „Mint egy kis barát aki..” Gondolatom félbe marad amikor megfogják a vállamat.

-Drága Luna! Nagyon örülök ,hogy visszatértél! - nagymamám szorosan magához ölel. - Készen állsz ,hogy a koven élére állj? - a kérdéstől hirtelen lemerevedek..